

ŁACNIUCZKI (2) *ai*

a *jasne*.

Zawsze łac-.

sg f G łacniuczki(e)j. ◇ n N łacniuczki(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (te same przykłady).

Dem. i intens. od „łacny”; nie sprawiający najmniejszej trudności (2) : [o powściągnięciu gniewu] bo widzę iż sie śilá ludzie mogą náuczyć y niepodobnych rzeczy/ y nád przyrodzenie/ á coźby sie ták łacniuczkiey/ gdyby chcieli/ náuczyć nie mieli? RejZwierc 78v.

W przen (1) :

Wyrażenie:»łacniuczkie lekarstwo«: A bárzo łacniuczkie lekárftwo ná to [na gniew] ieft/ iedno máluczki czás scírpieć/ áź sie złe kęs odwlecze RejZwierc [78²]v.

Cf 1. ŁACNIUCHNY, [ŁAĆWIUCHNY]

JZ